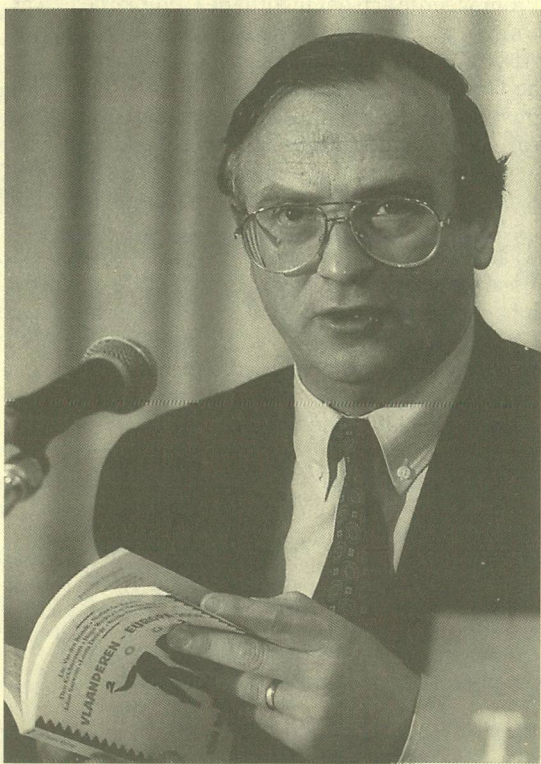

BRANDE, Luc van den (Mechelen 15 oktober 1945).

Vestigde zich na rechtenstudie aan de Katholieke Universiteit Leuven als advocaat in Mechelen. Van den Brande trad toe tot de Christelijke Volkspartij (CVP), waar hij aanvankelijk tot de werknemersvleugel behoorde. Geleidelijk echter nam hij meer

afstand van de standenstructuur. In 1977 werd hij CVP-Kamerlid voor Mechelen. In het begin van de jaren 1980 deed hij zich opmerken door zijn herhaald aandringen op de splitsing van de zogenaamde nationale economische sectoren (staal, steenkolen, scheepsbouw, glas en textiel). Dat die splitsing er kwam, was mede aan die campagne toe te schrijven. Van 1984 tot 1988 was hij voorzitter van de Kamerfractie en werd als zodanig ook nauw betrokken bij het parlementaire dispuut over de plaatsing van de kruisraketten. In 1987 werd hij nationaal ondervoorzitter van de partij. Van 1988 tot 1991 was hij minister van tewerkstelling en arbeid. In 1991 stapte hij over naar de Senaat. Op 21 februari 1992 volgde hij Gaston Geens op aan het hoofd van de **Vlaamse Regering**. In mei 1995 werd Van den Brande lid van de eerste rechtstreeks verkozen **Vlaamse Raad** en meteen door de CVP-leiding belast met de vorming van de **Vlaamse Regering**. Het werd een coalitieregering met de **Socialistische Partij**, maar zonder de **Volksunie** mede omdat die partij door Van den Brande als inconsequent en te licht werd bestempeld. Van den Brande werd opnieuw minister-president van de door hem gevormde CVP-SP-coalitie.

Luc van den Brande stelde op 1 maart 1993 als minister-president de campagne Vlaanderen-Europa 2002 voor. Van den Brande ijvert voor de verankering van Vlaams kapitaal in Vlaanderen en voor een Belgische staats hervorming in confederale zin.

(DE STANDAARD/HET NIEUWSBLAD: E. PEUSTJENS)

Van den Brande profileert zich scherp als minister-president en neemt herhaaldelijk standpunten in, die de 'unionisten' binnen de CVP hem niet in dank afnemen. Hij legt de klemtoon op de noodzaak van een verankering van Vlaams kapitaal in de financiële en economische sleutelsectoren. Hij spreekt zich ook herhaaldelijk uit voor een voortzetting van de **staats hervorming** in confederale richting. Voor een uitspraak in die zin in *La Libre Belgique* (1993) werd hij door koning Boudewijn op het paleis ontboden en om uitleg verzocht. Premier Jean-Luc Dehaene werd in het parlement geïnterpelleerd over dit 'op het matje roepen' dat in de Vlaamse openbare opinie voor enige deining zorgde. Volgens Van den Brande moeten de Vlaamse en Waalse gewesten bepalen welke bevoegdheden bij de minimale Belgische staatsstructuren moeten blijven en welke kunnen worden overgeheveld. Hij wenst een splitsing van de sociale zekerheid en de belastingen en meent dat dit proces met twee snelheden kan worden uitgevoerd, opdat Vlaanderen niet op Wallonië zou moeten wachten. Hij benadrukt dat zijn Vlaams-nationalisme niet is ingegeven door etnische, maar door zuiver pragmatisch-economische feiten. Het fundamenteel verschil tussen Vlaanderen en Wallonië ligt volgens hem namelijk vooral op het economische vlak; Vlaanderen geeft voorrang aan het privé-initiatief, terwijl in Wallonië het overheidsapparaat de economie domineert. Ondanks het feit dat hij in de Waalse publieke opinie en bij belgicisten vaak geïdentificeerd wordt met het Vlaamse agressieve separatisme, ontkent Van den Brande een separatist te zijn en zegt hij voorstander te zijn van een blijvende solidariteit met Wallonië.

Van den Brande besteedde veel aandacht aan de Vlaamse beeldvorming in het buitenland en legde zich toe op het sluiten van verdragen met andere landen. Vooral met Nederland wil hij de banden nauwer aanhalen, niet om op romantische basis de hereniging van de 17 provincies te bejiveren, maar wel om op basis van gemeenschappelijk economische en culturele belangen samenwerkingsakkoorden af te sluiten en zo een sterkere positie binnen Europa in te nemen. Als voorzitter van de Vergadering van de Regio's van Europa (vanaf december 1996) pleit Van den Brande voor de vorming van een senaat van de Europese regio's.

WERKEN: *Handvest van het Europa van de culturen*, 1992; – met J.E. Andriessen en J. Claes, *Samenwerking binnen de Benelux tussen Noord en Zuid*, 1994; – 'Ik wil samenwerking uitbouwen vanuit de deelstaten', in *NRC-Handelsblad* (15 januari 1996); – *Ongewone tijden. Open brief aan de Vlamingen*, 1996; – 'Vlaanderen en Nederland moeten geen eenheid vormen maar een mozaïek', in *NRC-Handelsblad* (11 mei 1997); – "'Vlaamse identiteit" is een werkwoord', in *De Standaard* (11 juli 1997).

LITERATUUR: JIR/PVDD, 'Alsof hij de wereld moet tonen dat Vlaanderen bestaat. Vlaams minister-president halfweg', in *De Standaard* (19-20 februari 1994); – F. Rogiers en B. Brinckman, 'Het leven is geen one-liner, meneer. De zendingdrang van minister-president Van den Brande', in *De*

Standaard (22 april 1995); – L. Neuckermans, P. van den Driessche en B. Vanpeteghem, ‘vU had geen communautair gewicht. Vlaams minister-president Luc van den Brande wil dat staatshervorming vordert’, in *De Standaard* (14 juli 1995); – B. Vanpeteghem, ‘Van den Brande ijvert voor autonomie met twee snelheden’, in *De Standaard* (9 juli 1996).

ILLUSTRATIE(S), zie: CVP-Jongeren, staatshervorming, Vlaams Parlement, Vlaamse Leeuw.

MANU RUYS